

Arrest

nr. 291 309 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juni 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2023 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 31 mei 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 5 juni 2023, in toepassing van artikel 18, lid 1, d, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met het verzoek om terugname.

Op 13 juni 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing en zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam: M.

voornaam: E.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: K.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.i, E., verder de betrokkene, die staatsburger van Kosovo verklaart te zijn, diende op 24.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 08.09.2022.

De betrokkene werd op 30.05.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij een partner te hebben en vier kinderen te hebben. Zijn familie woont nog in Kosovo. De betrokkene verklaarde geen familie in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Kosovo op 02.09.2022 of 03.09.2022 verlaten te hebben en doorreisde via een aantal onbekende landen. Vervolgens kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Duitsland op 03.09.2022 en verbleef er tot en met 03.05.2023. Hij was er het voorwerp van een afwijzing. Daarna vertrok hij naar België en kwam aan op 23.05.2023.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30.05.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat een man hem naar België heeft gebracht en het niet zijn keuze was. Hij is naar hier gekomen om te werken en een normaal leven te hebben. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er geslagen werd. Hij heeft er een litteken van aan zijn gezicht. Vervolgens verklaarde hij verkracht te zijn door vier jongens. Dit werd volgens hem gefilmd. Op 31.05.2023 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 05.06.2023 stemde Duitsland daar met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 mee in. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de internationale luchthaven (...). De betrokkene moet naar het aanmeldcentrum (...).

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd.

07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland.

Artikel 23(1) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een lidstaat, waar een persoon als bedoeld in artikel 18(1) onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is conform de artikelen 20(5) en artikel 18(1), onder b), c) of d), zij die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

Artikel 23(2) van Verordening 604/2013 stelt dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9(5) van Verordening (EU) 603/2013.

Artikel 23(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 vermelde termijnen wordt ingediend de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij de lidstaat waar het nieuwe verzoek is ingediend.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet. De Duitse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij in het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan

dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene gaf aan door een man naar België gebracht te worden. De betrokkene was in een staat van verdriet. Hij is naar hier gekomen om te werken en een normaal leven te hebben. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Bovendien dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen te benadrukken dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Duitsland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De verdere motivering bevat ondanks onze inspanningen om dit tot een minimum te beperken, gevoelige informatie uit de privésfeer van betrokkene en wordt alleen gelezen met toestemming van de betrokkene en indien noodwendig. De informatie met betrekking tot de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing is te vinden op de aangehechte akte van kennisgeving.

De betrokkene haalde aan verkracht te zijn in Duitsland. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van seksueel geweld in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duits grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld.

Daarnaast is het dienstig, voor het geval de verklaringen van betrokkene tijdens zijn interview slechts gedeeltelijk de realiteit waarin ze in Duitsland verkeerde weerspiegelen of dat betrokkene bij het reguleren van zijn emoties tijdens het interview en politieverklaring heeft nagelaten gevoelige onderwerpen ter

sprake te brengen, erop te wijzen dat Duitse ook gebonden is door 'de Europese richtlijn inzake de voorkoming en bestrijding van mensenhandel en de bescherming van slachtoffers daarvan' (2011/36/EU). We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

De betrokken verklaarde een negatieve beslissing gekregen te hebben van de Duitse instanties. Daarna werd hij verzocht het land te verlaten. Hierdoor uitte de betrokkene zijn verzet om terug te moeten keren naar Duitse.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Bovendien impliceert het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de LAND autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van "een niet correcte of onmenselijke behandeling" en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitse dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen en hij een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Duitsland.

De betrokkene had geen verdere uitspraken van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Duitse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 05.06.2023 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Blijkens het akkoord dient de betrokkene zich aan te bieden bij het aanmeld- en opvangcentrum (...). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2019 update”, laatste update op 06.04.2023, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”, pagina 64). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen zoals de betrokkene het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (“If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.”, pagina 64). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zijn dat de Duitse autoriteiten daarmee niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek (“The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities.”, pagina 131). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de

Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success.", pagina 47), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene verklaarde niet goed in zijn hoofd te zijn en vergist zich altijd. Hij kan zich geen dingen meer herinneren sinds hij verkracht is. Hij heeft een blauwe afdruk op zijn nek, been en armen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 142). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het wijzen op het feit dat in Duitsland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De Duitse autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en word en alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 1 en 3 van het EVRM, van artikel 42 Vreemdelingenwet en artikel 24 van de Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) en van artikel 11 van de Richtlijn 2013/33/EU (Opvangrichtlijn).

Na een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM en de relevante rechtspraak omtrent de eis om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM, met verwijzing naar de zaken M.S.S. en Tarakhel, licht verzoeker toe:

“Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

De gemachtigde heeft het individueel risico in hoofde van verzoeker niet voldoende onderzocht, noch heeft zij enige bijzondere garanties gevraagd aan de Duitse autoriteiten dewelke zouden maken dat het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden minstens te minimaliseren.

Dit is een indirecte schending van het beginsel van NON-REFOULEMENT.

Verzoeker kent op basis van zijn voorgeschiedenis een zeer kwetsbaar profiel. Een terugkeer naar Duitsland drijft hem terug in de armen van de personen die van hem een slachtoffer maakten van mensenhandel. Verzoeker is niet veilig in Duitsland.

Verzoeker verklaart slachtoffer te zijn van ernstige misdrijven dewelke zich hebben afgespeeld op Duits grondgebied. Niet enkel een terugkeer naar het land van herkomst zorgt voor een reële vrees voor vervolging maar eveneens houdt een terugkeer naar Duitsland ernstige risico's voor de veiligheid en integriteit van verzoeker. Een en ander had minstens op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verder moeten onderzocht worden.”

Verzoeker verwijst nog naar artikel 24 van de Procedurerichtlijn dat handelt over bijzondere procedurele waarborgen waarbij hij stelt dat de EU-wetgever specifiek de feiten van verkrachting heeft opgenomen als element dat noopt tot het installeren van bijzondere procedurele noden. Hij vervolgt:

“Daar het artikel verwijst naar ‘zolang de asielprocedure loopt’ kan deugdelijk worden aangenomen dat deze bepaling ook geldt binnen het Dublin onderzoek.

Ten aanzien van verzoeker werd niet onderzocht of er bijzondere procedurele noden aangewezen waren, aan de overnemende staat werden geen individuele garanties gevraagd in hoofde van verzoeker. Het verhaal van verzoeker werd beluisterd maar afgedaan als irrelevant. Verzoeker is het slachtoffer van zeer traumatische gebeurtenissen. Hij is slachtoffer van een misdrijf. Hem terugwijzen zonder enig verhaal te halen bij de Duitse instanties en zonder het verkrijgen van zekerheden over zijn opvangsituatie in Duitsland getuigt niet van enige vorm van behoorlijk bestuur, integendeel.

Daar de gemachtigde niets heeft ondernomen is Duitsland niet op de hoogte van deze situatie, waardoor zij als vermeend bevoegde Dublin lidstaat ook niet in de mogelijkheid zijn om zelf bijzondere procedurele maatregelen te nemen.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 11 van de Opvangrichtlijn en meent dat men van een zorgvuldige en diligent handelende Belgische overheid had mogen verwachten dat deze situatie niet zonder meer werd afgedaan als een ‘fait divers’.

Hij besluit:

“De bestreden beslissing brengt onvoldoende in rekening welke de concrete gevolgen zijn voor verzoeker bij een terugwijzing naar Duitsland. De gemachtigde was op de hoogte van de door verzoeker vermelde feiten. Op geen enkel moment werd hem daar de nodige zorg noch ondersteuning bij verleend.

Uit de stukken waarover verzoeker op heden beschikt, blijkt nergens dat er enige inhoudelijke communicatie is geweest omtrent de feiten van verkrachting dewelke verzoeker beschrijft.

Gelet op de ernst van de feiten is een proactieve houding vanwege de gemachtigde minimaal noodzakelijk om te kunnen besluiten dat de diensten haar taken op een diligente en zorgvuldige manier hebben vervuld. Gezien voornoemde garanties werden ontegensprekend aan verzoeker, dringt een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn overdracht naar Duitsland zich op.”

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker zet in dit verband uiteen dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn verklaring dat hij slachtoffer was van ernstige misdrijven die zich hebben afgespeeld op Duits grondgebied, waardoor een terugkeer naar Duitsland zorgt voor ernstige risico's voor zijn veiligheid en integriteit. Hij kaart aan dat Duitsland niet op de hoogte is van de situatie waardoor Duitsland niet in de mogelijkheid is om bijzondere procedurele maatregelen te nemen en dat hem terugwijzen zonder het verkrijgen van zekerheden over zijn opvangsituatie in Duitsland niet getuigt van enige vorm van behoorlijk bestuur. Hij bekritiseert het gegeven dat er nergens blijkt dat er enige inhoudelijke communicatie is geweest over de feiten van verkrachting, terwijl wegens de ernst van de feiten een proactieve houding minimaal noodzakelijk is.

Hij betoogt dan ook dat het individueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM niet werd onderzocht en dat geen garanties werden gevraagd aan Duitsland, conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 en Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014.

2.3.4. Het administratief dossier bevat een document "*Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ*" van 30 mei 2022 waar verzoeker aangaf dat hij slachtoffer was van een verkrachting, dat hij niet door mannen wenst behandeld te worden en dat hij enkel wenst gehoord te worden in het bijzijn van een vrouwelijke tolk en vrouwelijke medewerker.

In het document "*Beoordeling bijzondere procedurele noden*" van 30 mei 2022, beschikbaar in het administratief dossier, wordt bevestigd dat verzoeker procedurele noden heeft en dat passende steunmaatregelen werden genomen. Daarbij wordt toegelicht dat verzoeker aangeeft een slachtoffer te zijn van seksueel geweld en hier psychologische en fysieke gevolgen van heeft, waarmee rekening werd gehouden tijdens het interview. Verder wordt aangestipt dat geen medische documenten werden voorgelegd. Uit de ondertekening van het document kan worden afgeleid dat verzoeker werd gehoord door een vrouwelijke medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ).

In het document "*Verklaring DVZ*", eveneens beschikbaar in het administratief dossier, kan worden gelezen dat verzoeker werd gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling waardoor hij zich verzet tegen zijn overdracht naar Duitsland (vraag nr. 39). Verzoeker antwoordde dat hij daar werd geslagen waardoor hij een litteken heeft in zijn gezicht en dat vier jongens hem hebben verkracht in Duitsland, hetgeen ook werd gefilmd. Eén keer werd hij bedreigd met een mes, een andere keer kwamen vier of vijf personen in zijn kamer. Hij was aan het slapen. Toen hij wakker werd, zag hij dat ze hem vrouwenkleren hadden aangedaan en dat er op de grond zalf lag. Dit alles is gebeurd in het opvangcentrum. Verzoeker gaf aan dat hij zich niet goed voelde om hierover te praten. Verzoeker vertoont volgens dit document een blauw oog.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand (vraag nr. 38), verklaarde verzoeker: "*Ik ben niet goed met mijn hoofd. Ik vergis me altijd. Ik kan me dingen niet meer herinneren sinds ik ben verkracht. Ik heb een blauwe afdruk op mijn nek, op mijn been en op mijn armen.*"

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verkrachting aangestipt:

"De betrokkene haalde aan verkracht te zijn in Duitsland. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van seksueel geweld in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duits grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld.

Daarnaast is het dienstig, voor het geval de verklaringen van betrokkene tijdens zijn interview slechts gedeeltelijk de realiteit waarin ze in Duitsland verkeerde weerspiegelen of dat betrokkene bij het reguleren van zijn emoties tijdens het interview en politieverklaring heeft nagelaten gevoelige onderwerpen ter sprake te brengen, erop te wijzen dat Duitse ook gebonden is door 'de Europese richtlijn inzake de voorkoming en bestrijding van mensenhandel en de bescherming van slachtoffers daarvan' (2011/36/EU).

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

(...)

De betrokkene verklaarde niet goed in zijn hoofd te zijn en vergist zich altijd. Hij kan zich geen dingen meer herinneren sinds hij verkracht is. Hij heeft een blauwe afdruk op zijn nek, been en armen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013."

In casu heeft verzoeker inderdaad geen medische attesten of andere tastbare elementen aangebracht maar kan niet voorbij worden gegaan aan de uitdrukkelijke verklaringen van verzoeker over zijn verkrachting en de fysieke en mentale gevolgen waarvan hij gewag maakt.

Uit voorgaande motieven kan overigens niet blijken dat verzoekers verklaringen over zijn verkrachting in een Duits opvangcentrum uitdrukkelijk worden betwist of in twijfel getrokken. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt expliciet op deze verkrachting ingegaan en daaromtrent gemotiveerd in het kader van een terugname door Duitsland.

2.3.6. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er nergens blijkt dat er enige inhoudelijke communicatie is geweest over de feiten van verkrachting, terwijl wegens de ernst van de feiten een proactieve houding minimaal noodzakelijk is.

In dit verband kan worden gewezen op artikelen 31 en 32 van de Dublin III-verordening.

Artikel 31 van de Dublin III-verordening voorziet in een uitwisseling van relevante informatie voordat een overdracht wordt verricht. Zo wordt bepaald:

"De overdragende lidstaat verstrekt de verantwoordelijke lidstaat elke informatie, voor zover die voor de bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht beschikbaar is, die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te lenigen, en in het bijzonder:

a) welke onmiddellijke maatregelen de verantwoordelijke lidstaat moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals de onmiddellijke medische zorg die noodzakelijk kan zijn; (...)"

Artikel 32 van de Dublin III-verordening voorziet in een uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht, en bepaalt onder meer:

"Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De

verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg."

2.3.7. Waar in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt betwist of betwijfeld dat hij slachtoffer is van seksueel geweld, kan in deze stand van zaken worden aangenomen dat verzoeker een kwetsbare persoon is die bijzondere behoeften heeft, te meer wanneer de verkrachtingsfeiten zich in een asielopvangcentrum hebben voorgedaan en in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat verzoeker een slachtoffer was van mensenhandel. Zoals eerder vermeld, uit het administratief dossier blijkt dat er op de DVZ voor verzoeker, omwille van het seksueel geweld, procedurele noden werden aanvaard en passende steunmaatregelen werden verleend.

De Duitse overheden kunnen maar gepaste maatregelen nemen om tegemoet te komen aan de bijzondere behoeften van verzoeker, een begrip dat trouwens niet wordt gedefinieerd in de Dublin III-verordening, indien ze op de hoogte worden gebracht van de verzoekers voorgeschiedenis in Duitsland en zijn kwetsbaarheden wat betreft zijn veiligheid en integriteit.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Duitse overheden *"minstens 10 dagen vooraf [worden ingelicht] in geval van speciale noden"*.

In het terugnameakkoord van 5 juni 2023 van de Duitse overheden staat vermeld: *"If the foreigner is a minor, or if there are any restrictions regarding the physical or mental health, or if specific precautionary measures are necessary after the transfer, we would like you to provide detailed information concerning the transfer at least 10 working days in advance."*

De terugleiding van verzoeker naar Duitsland is voorzien op 3 juli 2023.

Nergens in het administratief dossier kan de Raad evenwel zien dat de Duitse overheden op de hoogte werden gebracht van de verkrachting waarvan verzoeker in een Duits opvangcentrum slachtoffer was. Bijgevolg kan niet blijken dat de Duitse overheden de nodige voorzorgsmaatregelen zullen kunnen treffen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van verzoeker. De Raad herinnert eraan dat in de bestreden beslissing de verkrachting van verzoeker niet wordt betwist of in twijfel wordt getrokken.

Dat verzoeker klacht kan indienen bij de Duitse overheden en zich voor bescherming tot hen kan wenden, doet aan wat voorafgaat geen afbreuk, met name het gegeven dat de gemachtigde geacht wordt informatie uit te wisselen met de verantwoordelijke lidstaat over de bijzondere behoeften van verzoeker.

Verzoeker kan dan ook op het eerste gezicht worden bijgetreden dat waar Duitsland niet op de hoogte is van de situatie en er geen inhoudelijke communicatie is geweest over de feiten van verkrachting, de verantwoordelijke lidstaat niet de nodige maatregelen kan nemen terwijl wegens de ernst van de feiten een proactieve houding minimaal noodzakelijk is.

Het verweer in de nota met opmerkingen is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen. Waar in de nota met opmerkingen wordt opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt een begin van bewijs te brengen van de vermeende verkrachting in Duitsland en dat hij niet aantoonst dat hij daadwerkelijk slachtoffer is geweest van een misdrijf in Duitsland, zodat hij ook niet objectieveert dat hij nood heeft aan bijzondere noden of bijzondere opvangbehoeftes en zijn betoog berust op een blote bewering, merkt de Raad op dat dit een post factum motivering is, die niet van aard is het gebrek in de bestreden beslissing te herstellen. De verwerende partij pleit hiermee immers tegen de bestreden beslissing, waaruit geenszins blijkt dat verzoekers verkrachting wordt betwist of in twijfel getrokken, zoals hierboven reeds uiteengezet. Tevens pleit de verwerende partij met haar nota tegen de stukken in het administratief dossier waaruit blijkt dat procedurele noden in hoofde van verzoeker werden vastgesteld, ondanks het gebrek aan medische documenten, en dat hem passende steunmaatregelen werden verleend.

Gelet op wat voorafgaat, lijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM dan ook aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de hierboven besproken mate, ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat verband houdt met artikel 3 van het EVRM, is overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2023, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES